

LARS TORSTENSSON

BRÄNNA VASS.

och andra berättelser

Utgiven av Blue Publishing, www.blue.se

© Lars Torstenson

OMSLAG: Eva Karlsson

FÖRLÄGGARE: Stefan Lundström

ISBN 978-91-86293-62-8

TRYCK: Scandbook, Falun 2019

INNEHÅLL

Maurice Fleures 7	Göken 95
Diagnos 11	Natt i Nimes del 1 97
Mannen med ett spjut genom kroppen 13	Natt i Nimes del 2 100
Bränna vass 19	Väderkongressen 104
Juluppståndelse (L’Incon- nue de la Seine) 25	Mitt café i Draguignan 106
Motljusmöte 29	Odören i sängkammaren 112
19.02 31	François Villon 115
Ormbane 33	Cliffhanger 122
Lena 36	Mannen med julgransfo- ten 124
Seriemördaren i vingår- den 38	Viljans triumf 127
Later’s Warfarin Bait 50	De libyska antropofa- gerna 133
Svens dröm 56	Jonas G:s död 142
Vägskäl 58	Gammelmagister Flanell 144
Mellanlandning 60	Paul och Oscar 150
Livets stig 69	Morgonstämning 161
Hissen på tunnelbanesta- tionen 71	Blacken – en inside story 163
Vid regnbågens slut 73	Efter slutsignalen 170
Min vän och jag 74	
Tour du Haut Var 83	
Originalet 86	
Lauras laundrette 90	

MAURICE FLEURES

Han tittade ut över Medelhavet och svepte dagens första espresso. Solen glittrade i de guppande vågorna och strandpromenaden började fyllas av folk, hastande till jobbet eller skolan, och av joggare och flanerare. Damen med den folkilskna bullmastiffen var redan där. Bakåtlutad försökte hon hålla tillbaka sin ivriga bjässe, avsevärt starkare än hon och bevisligen livsfarlig. Tre joggare, en boxer, två labradorer och en uteliggare kunde skriva under på det. Eller ja, alla utom hundarna och uteliggaren, som miste rörelseförmågan i sin högra skrivhand när hunden bet sig fast i den och drog och slet. Uppståndelsen i morgontimmen var enorm. Alla skrek, utom uteliggaren som låg och stönade på marken med sin blodiga före detta hand instoppad under sig och damen som satt på marken och ropade: »jag svimmar, jag svimmar« medan hunden morrande stod och dreglade över det besegrade bytet.

Såväl polis som ambulans var snabbt på plats och såg till att mannen fick vård – damen och hennes hund slapp undan med en varning. Hade den skadade mannen anmält henne hade hon åkt dit rejält, förklarade gendarmen Dulauce när han avskrev ärendet, och de andra hundägarna och joggarna som attackerats var glada över att det inte blev värre, att de levde och inte hade några bestående

men att tala om, samtidigt som de tyckte synd om den gamla damen och därför inte gick vidare med en polisanmälan.

Nu satte bullmastiffen av mot en lyktstolpe och dränkte den med en inte särskilt välriktad stråle. Damen hängde med så gott det gick, desperat och utan effekt ryckandes i kopplet. Andra hundar, hundägare och till och med gat-hundarna var alla väl bekanta med paret och gjorde vad de kunde för att undvika en konfrontation, och skolbarnen aktade sig noga för att gulla med vovven sedan Luc Fritelli försökt klappa den och blivit så rädd när hunden hotfullt och med blottade tänder började morra vid beröringen att han kissade på sig – en oerhörd nesa för en tolvårig tuffing.

8 |

Flera flanerare satte sig på stolarna som stod utställda på promenaden, vända mot havet med den allt högre stående solen. Någon sökte sig till och med ner till den steniga stranden och provade ett tidigt vårdopp eller satte sig att sola mot den vägg promenaden var sedd från stranden. Om några månader skulle här vara fullt av badande och sollapande turister och de många betalplagerna skulle vara öppna med sina madrasser och parasoll och sina drinkar och sin mat och kanske också möjligheten att åka med på en gummibanan bakom en snabbgående båt eller upphissad i en fallskärm hänga efter en ändå snabbare båt.

Trafiken blev allt livligare på gatan mellan caféet och promenaden. Tutandet och de menande gesterna tilltog, liksom avgaserna och smattret och oljudet från mopeder och motorcyklar. Och doften från de gasdrivna bussarna på väg till flygplatsen blandade sig med aromerna från de kringliggande bageriernas dunster av croissanter, nybakade baguetter och pain au chocolat, och då och då drog ett

stråk av kakao eller earl grey genom molnen av kaffedoft. Någonstans i fjärran hördes upprörda röster diskutera vem som egentligen hade förkörsrätt i en korsning och från bageriet hördes kundernas morgontrötta mummel.

Allt detta hade blivit vardagsmat för Maurice Fleures, allt detta annorlunda, på bara några år. Sedan han lämnade hembyn Tourès utanför Riensac i *l'arrière pays*, landet bakom, landet som tar vid där Rivierans glamour falnar, landet som domineras av ett kargt landskap fyllt av olivträd och mest ingenting och fallfärdiga bergsbyar och, om inte fattigdom så i vart fall det enkla, hade Maurice hunnit med att sitta på anstalt och få vård några år och att etablera sig som diskare på ärevärdiga Hotel Negresco i Nice.

| 9

Det sista var han oerhört stolt över, och han beklagade att han inte hade någon att dela denna framgång, denna erövring, detta erkännande med. En renande syssla som innebar att han ständigt tvättade och gjorde rent och lukade rent, allt han tog vid luktrade rent, och det på ett av världens mest berömda hotell. Men han hade själv ställt till det så han inte hade några gamla vänner eller någon familj. Och nya vänner hade han inte skaffat sig. Kunde inte. Visste inte hur han skulle göra. Dessutom verkade alla veta vad han gjort och alla föreföll misstyska, vilket han inte alls kunde förstå.

Själv var han omåttligt stolt över att han bränt ner hembyn till grunden och samtidigt sett till att göra sig av med alla irriterande människor och hönor där. Hönorna därför att han hatade doften av dem och deras avföring och att tvingas gå in till dem varje dag och plocka till sig deras ägg och att åka till marknaden i Riensac och stå där och lukta hönsskit och bli behandlad som en idiot av turisterna och

ortsborna som överlägset kom till hans enkla stånd – ett gammalt campingbord hans nu hädangångne far en gång hittat på en soptipp – för att köpa några av hans »garanterat ekologiska ägg, från frigående höns« eller rättare sagt, som hans mor skrivit på plakaten framför campingbordet: »Garterat äckålgiska ägg frigående höns«. Och han hatade människorna därför att de tvingade honom att ta hand om hönorna och därför att de var elaka mot honom, såg ner på honom, kallade honom »Hönskitas Maurice« och han visste att till och med klassföreståndaren spottat efter honom när han väl fick sluta skolan sedan han inte lärt sig läsa och skriva ordentligt efter tio år, än mindre fått grepp om världen.

10 |

Så han brände ner alltihop. Smög ut en natt och strödde ut fosfor på väl valda platser, höllde fotogen över hela byn och tände på. På håll såg han byn explodera i eld, som om någon släppt brandbomber i syfte att skapa en eldstorm. Och en eldstorm blev det. Ingen överlevde. Vare sig människa eller djur. Från sin utkikspunkt såg han hur vilt sluggande skuggor rörde sig i eldens kaos och hur enstaka hönor försökte stiga till våders innan vingarna brann av dem, hur hundarna ylande sprang ut ur eldhavet bara för att falla omkull och långsamt grillas till döds så snart de tagit sig ur lågornas dödliga grepp.

OM LARS TORSTENSON

Lars Torstenson arbetade som journalist på Sydsvenska Dagbladet och Upsala Nya Tidning innan han 1987 anställdes på dåvarande monopolet Vin&Sprit som varuredaktör med uppgift att prova och beskriva vin. Ett år senare förflyttades han till Frankrike och den nyinköpta vin- och kursgården Domaine Rabiega, där han blev kvar i 18 år.

Under tiden hann han göra sig ett namn i det konservativa vin-Frankrike. 1994 utsågs han av gourmet-magasinet GaultMillau till »Vigneron de l'année« och hans viner från Domaine Rabiega (kallade Clos Dière) och arrendegården Château d'Esclans hann få över 300 medaljer mellan 1988 och 2005.

Lars Torstenson är fortfarande bosatt i Frankrike. Sedan 2006 är han vinmakarkonsult och hjälper andra vingårdar att producera och utveckla vin. Han är också en populär föreläsare, driver en blogg och skriver enstaka artiklar.

Vid sidan av framgångarna som vinmakare har Lars Torstenson skrivit ett flertal böcker sedan debuten 1986. Både skönlitterärt och fakta, utgivet både på svenska och danska.

I Sverige utsågs 2011 hans *Vinprovning – så upplever du vinets alla möjligheter* av Måltidsakademien till »Årets dryckesbok«, i Danmark belönades 2001 *Mama Lopez' Catalanske Kogebog* med World Gourmand Cookbook Award (och Berlingske Tidende utsåg den till »Årets udgivelse 2001«) och nu senast utnämnde Matbloggspriset bloggen www.vinifierat.se till Sveriges bästa dryckesblogg.

Lars Torstenson var sommarvärd i Sveriges radio 1997.

SAGT OM TORSTENSONS BÖCKER

»Ett debuskop fullt av märkvärdiga bilder, Lesefruchte, vildsinta uppslag, ibland nästan gaggigt självupptagna filosofem, sanslösa skämt, dödliga allvarligheter och barnsligheter ... Börja brottas med den här texten! Kanske får du ner den på rygg, om du är stark och har ögonen med dig.«

Hans Alfredson i förordet till romanen (*Stadd i*) *Statisk rörelse* (1995)

»En modernistisk saga som beskriver ett av vår tids kulturdilemman.«

Karin Albinsson, Bibliotekstjänst, om (*Stadd i*) *Statisk rörelse*

»Oslipad men lovande ... en vardag som kan förefalla så fredligt välbekant men som är spelplats för otroliga olösta motsättningar och våldsamt dramatik ... «

Bo Svensson i Res Publica, om romanen *Anakolut*

»Skickliga, spännande och skitroliga noveller.«

Tidningen Café, om novellsamlingen *Ditt och mitt livs novell*

»Boken beskriver inte verkligheten – den *är* verkligheten. Just lika absurd.«

Unni Drugge i magasinet April om romanen *Anakolut*

»En burlesk, absurd och vildsint bok som ledigt rör sig fritt mellan flera genrer. Framförallt är den rolig, understundom faktiskt våldsamt rolig och mycket läsvärd ... «

Bernt Danielsson i Allt om Vin om romanen *Skördeoffer*

»Lättläst och underhållande ... «

Viet G:son Berg, Bibliotekstjänst om romanen *Skördeoffer*

»Underfundig och skarpsinnig novellblandning med blodtörstiga, irriterande och trofasta personligheter ...
Läses med skratt, lätthet och en och annan eftertanke ... «

Mischa Billing, Aftonbladet om novellsamlingen *Vinifiktioner*